

Grændse maa altid blive vilkaarlig, og det er jo Svagheden overhovedet ved at stille en Grændse op for Statteskalaer; men forsaavidt man vil opstille en saadan, har Udvalgets Flertal ikke skjonnet rettere, end at den Grændse, man her har opstillet, dels er tilstrækkelig, men dels ogsaa nødvendig, for at Kommunerne skulde kunne i det Hele nyde den Frihed ved at anvende Stattereglerne, som de nu have. Jeg siger „i det Hele“, fordi der ganske vist vil kunne finde Undtagelser Sted derfra i saadanne Tilfælde, hvor det maa skjonnes, at de nuværende Statteregler ere Gjenstand for Misbrug. Angaaende Enkeltighederne af disse Forslag skal jeg foreløbig afvente den følgende Diskussion, da den mulig kunde give Anledning til at komme dybere ind derpaa. — Vædringsforslaget under Nr. 2 er en Retteelse af en af de meget berømte eller berøgtede Sprogfeil, som Lovforslaget er blevet bestyldt for at indeholde. Jeg skal henvise til, at der af saadanne Feil er fundet 3, der ville findes angivne i Vædringsforslaget under Nr. 2, 34 og 40. Ved at sammenligne disse med den oprindelige Affattelse, vil man se, at et aabent Die ganske vist kan finde Feilene, og det er derfor ogsaa med dyb Anerkjendelse, jeg nævner, at det er ved Høiremindretallets Medvirking i Udvalget, at man har opnaaet at faae disse Rettelser udførte, en Anerkjendelse, der naturligvis er saa meget større, som det er den eneste Medvirking, vi have kunnet smigre os med fra det ærede Mindretals Side. De følgende Vædringsforslag skal jeg kortelig nævne. De ærede Medlemmer, som have fulgt med i Forhandlingerne, ville let forstaa, hvad de gaa ud paa. Man foreslaar at udvide Minimum af statterfrit Ophold fra 1 til 2 Maaneder. Man har fundet, at 1 Maaned maaste kunde være saa lidt, at det kunde friste Vigningskommissionen til under Skattepligten at inddrage aldeles midlertidige Besøg, hvilket selvfølgelig ikke kan være Meningen. — Man har under Vædringsforslaget Nr. 6 foreslaaget en Vædring i de Regler, hvorefter Embedsmænd skulde falde ind under de mellemkommunale Betsatningsregler. Der er i Lovforslaget ubetinget udtalt den Regel, at Embedsmændene altid falde ind under den mellemkommunale Betsatning. Jeg tør sige, at vi fra Flertallets Side have været saa imødekommende overfor de Dnsfer, som bleve fremsatte fra Mindretallets Side, som det har været os muligt, og det er ogsaa et af de Punkter, hvor Flertallet har vist sig imødekommende, idet det har gjort gjældende, at saa strenge Regler navnlig overfor kjøben-

havnske Forhold vilde have sine Ulemper. Man har derfor indskrænket sig til den Bestemmelse, som nu staar i Vædringsforslaget Nr. 5, hvorefter Reglernes Anvendelse indskrænkes til saadanne Embedsmænd, hvis Embeder udelukkende vedkomme Kommunen som saadan, eller som ifølge de for Embedet eller Bestillingen gjældende Bestemmelser medfører Forpligtelse til at bo i Kommunen. — Under Vædringsforslag 7 er der foreslaaget en mere indgribende Vædring i Lovforslagets Tante, som jo lyder paa, at man overfor den mellemkommunale Betsatning skal dele saavel Formue- som Indtægtsstaten saaledes, at to Trediedele skulde tilkomme Næringskommunen, en Trediedel Opholdskommunen. Ved „Næringskommunen“ forstaa vi i Almindelighed den Kommune, hvorfra den paagjældende Indtægt hidrører. Det er imidlertid blevet gjort gjældende i Udvalget og vistnok med Røje, at det har sine Vanskeligheder navnlig overfor Formuebetsatningen at dele den paa den Maade. Beregningen af Formuen vil jo overhovedet utvivlsomt kunne give Anledning til forskjellige Vanskeligheder i enkelte Tilfælde, og navnlig vilde det blive Tilfældet, naar den efter Reglen i Lovforslaget skulde deles saaledes, at en Trediedel af den skulde tilkomme Opholdskommunen og to Trediedele Næringskommunen. Denne Vanskelighed har man søgt at fjerne derved, at man har ladet Opholdskommunen udelukkende og fuldt ud nyde Godt af Formuestaten, hvorfra denne Formue saa end hidrører, men til Gjengjæld har man saament, at Næringskommunen burde nyde udelukkende og fuldt ud Godt af Indtægtsstaten. Forsaavidt og saalænge som Formuestaten kun skal indskrænke sig til $\frac{1}{10}$ promille af hver Procent Indtægtsstat, vil det utvivlsomt være i Fævor af Næringskommunen, at man foretager Delingen paa den Maade, at Indtægtsstaten kommer Næringskommunen og Formuestaten Opholdskommunen tilgode; men man har fra Flertallets Side havt saa meget mindre Betænkelse ved at gjøre dette, som der haade tidligere og nu har været adskillig Tilbøielighed til at tage Skridtet helt ud og lade Formue- og Indtægtsstaten tilfalde den Kommune, hvorfra den hidrører. Dette er ogsaa Tilfældet i den nye norske Kommunalbetsatning. Der finder ingen saadan Adskillelse Sted, der tilfalder Staten helt den Kommune, hvorfra den hidrører. Der har tidligere her i Folkethinget været stillet Forslag om det Samme, et Forslag, som navnlig hidrører fra Tscherning, og som kun efterhaanden er blevet lempet derhen, at man enten er bleven staaende ved, at $\frac{3}{4}$,